

Leni dekli.

(Krištof Šmid.)

Neka pridna gospodinja je zbudila vsako jutro svoji dekli, kakor hitro je petelin zapél. Dekli se razjezite na petelina in ga ubijete, zato, da bi mogli zjutraj dalje spati. Toda stara gospodinja, ki že sicer ni mogla veliko spati in sedaj še celó ni vedela, koliko je na času, je dekli odsihdob vselej še bolj zgodaj klicala, — da, gostokrat že celó o polnoči.

Poboljšati si hoče trap,

Pa pride le z dežja pod kap.

Dolga zgodba.

Nekega večera so se oče po večerji še vsedli k peči, da bi si nekoliko oddahnili. Hitro se zberejo otroci okrog njih in jih lepo prosijo: »Oče, ali nam ne boste zopet nocoj povedali kakšno povest, kakor sinoči; oh dajte, dajte — vsaj eno!« Nato pravijo oče otrokom: »No, če že mora tako biti, vam bom pa povedal zopet eno zgodbico, ki je še niste slišali, pa morate zeló pazno in potrpežljivo poslušati prav do konca.« Potlej začnejo oče tako-le pripovedovati:

Nekikrat je živel ovčar, ki je imel veliko veliko čedo ovác, in te je gnal daleč daleč v druge kraje. Na poti pride do velike velike vode, čez katero je bila k sreči brv narejena. Pa ta brv je bila tako ozka in že tako stara in trohljena, da je le ena sama ovca mogla naenkrat čez vodo iti; in še le potlej, ko je bila ta že na oni strani široke vode, je smela spet druga ovca stopiti na brv in čez iti. Otroci, lahko si mislite, kako dolgo je to trajalo, da je toliko in toliko ovác čez brv prišlo. Tako — zdaj pa le prav tiho bodite in mirno čakajte, da pojdejo vse ovčice čez brv in to bo še jako dolgo trajalo. In kadar bodo vse na oni strani vode, vam bodem dalje pripovedoval.